

Příroda je mocná čarodějka. Asi nelze namítat nic proti. Stačí třeba jen nahlédnout do naší rybí encyklopedie a přečíst si, jak úžasné důvtipné jsou pro potřeby svého života vybaveni candát, lín, úhoř nebo i další kousky, o kterých Sýkorovi psali v minulých číslech Zálesí. Při výletech do přírody jistě každý z nás zaznamenává mnoho dalších kouzel, ať už nejkrásnější koncerty v podání ptáků, klidné i bouřlivější šumění řek nebo přenáděrná výtvarná díla, která maluje hlavně pestrobarevná podzimní krajina. Ačkoliv nic není dokonalé, přináší příroda jistý řád, jistý smysl, a tím možná i pocit pevné půdy pod nohama pro nás lidi. O to smutnější je ale pohled na vyprahlé louky, zoraná pole a lesy napadené kůrovcem. Tam, kde se ještě před pár lety zelenaly stromy, jsou dnes mýtiny a rozbahněné, technikou rozryté cesty. Tam, kde se pár statečných jehličnanů ještě drží, se dá předpokládat, že stejně vyhraje kůrovec. Rodí se smutné scénáře a my, jako lidé, jsme jejich předními autory. Příroda nám dává najevo, jak se k ní dlouhodobě chováme, ale také nám ukazuje cesty, jak vztah k ní změnit k lepšímu. A je jen na nás, jestli ji poslechneme. Jedno je však jisté, příroda se bez nás jistě obejde, my bez ní ale jen těžko. Možná už nezachráníme lesy takové, jaké dnes známe, ale možná dokážeme založit lesy nové a budeme si jich víc vážit a lépe se o ně starat. Možná si uvědomíme, že sucho je obrovský problém a udržet vodu v krajině přirozenými způsoby je mnohem důležitější než honit se za každou cenu pouze za maximální výťažností zemědělské půdy. A možná si uvědomíme i to, že je třeba více přemýšlet o tom, co děláme a jaký vliv to může mít na přírodu, na naše okolí. Při pohledu na snímky Třetí míle v našem měsíčníku bych nám, lidem, alespoň malé prozření přála.

Aneta Slavíková

SVČ (nejen) pro děti celý rok	2,3
Čtení ke kávě	4
Exponát měsíce	5
Aktuálně z muzea	6,7
Infocentrum doporučuje	8,9
Rybí encyklopedie – candát obecný ...	10,11
Ohlédnutí do historie:	
Střípky z dějin Humpolecka	12-14
Co se psalo v Zálesí před 90 lety	15,16
Kalendárium	17
Z archivu	18
Aktuálně:	
Skautské středisko Orlík	19-21
Sbor dobrovolných hasičů	21,22
ZUŠ: Výtvarný obor	22-24
Kulturní a společenské dění:	
Divadlo Za komínem	25
Noc kostelů	25
8smička – zóna pro umění	25
Otevíráme Stromovku	26
Letňák	27
Digitální 3D kino	28
Sport:	
Stolní tenis	29
Národní házená	29,30
Z rodinné a společenské kroniky	30,31

ZÁLESÍ – humpolecký zpravodaj na měsíc červen 2020

ročník 57, vydalo Městské kulturní a informační středisko v Humpolci, Havlíčkovo náměstí 91.

Redaktorka: Mgr. Aneta Slavíková

Redakční rada: Marcela Kubičková, Mgr. Aneta Slavíková, Ludmila Trnková, Dagmar Kluchová, Linda Sýkorová

Sazba: Michal Novák

Kontakt: e-mail: zalesi@infohumpolec.cz,

tel: 734 421 364

Červnové vydání měsíčníku Zálesí vychází 31. května 2020.

Uzávěrka materiálů pro červencové vydání je 15. června 2020.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí, za obsahovou správnost příspěvků ručí autoři a za uskutečnění plánovaných programů ručí pořadatelé. Názory v uváděných příspěvcích se nemusí shodovat s názory redakce. Měsíčník vychází nákladem 600 kusů pod registračním číslem Okresního úřadu v Pelhřimově MK ČRE11389.

Tisk: MHA, s.r.o., Školní 511, Humpolec.

Cena výtisku: 20 Kč.

DÍKY HUMPOLECKÉMU STŘEDISKU VOLNÉHO ČASU PATŘÍ DĚTEM VĚTŠINA DNŮ V ROCE, NEJEN TEN S DATEM PRVNÍHO ČERVNA. VOLNÝ ČAS V JEDNÉ Z PŘÍSPĚVKOVÝCH ORGANIZACÍ MĚSTA ALE SMYSLUPLNĚ TRÁVÍ I DOSPĚLÍ

Den dětí si každoročně připomínáme 1. června a v Humpolci se právě k této příležitosti již tradičně konají oslavy, které pořádá místní Středisko volného času. Koronavirus však letos zamíchal kartami tak razantně, že ani tato událost se bohužel neuskuteční. Samotné Středisko volného času však po vynucené pauze funguje od 18. května, a jak s úsměvem ještě před znovuoobením provozu dodala jeho ředitelka Miroslava Lisá, její kolegové se už nemohou dočkat, až ve svém sídle v ulici U Nemocnice přivítají nejen děti, ale také dospělí. Nabídka kroužků a volnočasových aktivit je naštěstí tak pestrá, že děti rozhodně nemusí smutnit ze ztráty oslav svého červeného dne. Když se to nakonec vezme kolem a kolem, ve středisku je tu pro ně a jejich radost drtivá většina dnů v roce. Aktuálně se navíc mohou těšit na prázdninové příměstské tábory. Je také důležité zmínit, že volný čas dětí i dospělých nelze považovat za něco „vedlejšího“, právě naopak. Ostatně právě v době koronavirové jsme často svědky toho, jak si malí i velcí stýskají po aktivitách, které do té doby byly běžnou součástí jejich životů a dělaly jim radost. I proto má Středisko volného času, dříve známé jako Dům dětí, v Humpolci své důležité místo.

Z infekčního pavilonu ordinace, z ordinací školící středisko

V současnosti je fakticky jeho „místem“ budova v ulici U Nemocnice, která byla původně postavena jako infekční nemocniční pavilon. Obecní nemocnice v Humpolci vznikla už v roce 1857 a pod správou obce byla až do roku 1923, kdy její provoz začal být pro město neudržitelný. Bezplatně ji tak postoupilo do vlastnictví okresní správní komise. Primářem se stal Jan Kašpar, syn bývalého městského lékaře a primáře Jaroslava Kašpara. Prvním počinem nového vlastníka bylo vybudování právě infekčního nemocničního pavilonu, o jehož stavbu projevil zájem samo Ministerstvo zdravotnictví. Stavba začala v září 1924 pod taktovkou humpoleckého stavitele Jana Kytýra, který ji ukončil v listopadu 1925. Projekt

vypracoval rada zemského správního výboru Josef Weingärtner, strojní zařízení, instalaci světel a motorů projektoval dr. Dürsahmind. Celá stavba vyšla okresní správní komisi za přispění Ministerstva zdravotnictví na 900 tisíc korun. Pavilon byl rozdělený na šest oddělení a kromě šestnácti lůžek tam vznikla i dezinfekční stanice s parním kotlem, ústředním topením a rozvody teplé a studené vody do všech pokojů a šesti koupelen. Ve své době byl pavilon vyhlášen za nejlepší účelovou budovu v Čechách. S postupem času ubývalo případů infekčních onemocnění a humpolecká budova začala být využívána i k dalším lékařským účelům, například v padesátých letech v něm sídlilo interní oddělení. Později tam našly uplatnění odborné ambulance - kožní, oční, neurologická, ortopedická, ORL, logopedie, psychiatrická a dorostového lékaře, dále laboratoř, kanceláře vedení nemocnice, lékařská pohotovostní služba a rehabilitace.

V roce 1990 se ordinace odborných lékařů postupně přemístily do opraveného a rozšířeného zdravotního střediska v Masarykově ulici a nevyužitá budova U Nemocnice začala chátrat. Koncem devadesátých let, kdy se nemocnice potýkala se zadlužeností, padl návrh na pronájem budovy, ze kterému ale nakonec nedošlo. V roce 2009 získala pavilon společnost IC & C Praha a přebudovala ho ve školící středisko. To

se v roce 2015 rozhodlo odkoupit město Humpolec, aby jej nahradilo zázemím pro kroužky a aktivity své příspěvkové organizace – Střediska volného času.

Nové zázemí, nové aktivity, rostoucí zájem dětí i dospělých

Před sametovou revolucí v roce 1989 sídlil tehdejší Dům dětí v objektu v Hradské ulici, který byl ale vrácen v restituci původním majitelům. Kroužek železničních modelářů se odtud odstěhoval do budovy školy v Husově ulici a další aktivity mířily do zázemí v ulici Na Rybníčku. Později stěhování pokračovalo do budovy Na Skalce, kam se ale nakonec vrátila mateřská škola a Dům dětí byl zrušen. Bylo to v roce 2005, kdy se kraj obecně zbavoval domů dětí, které do té doby zřizoval. Město ten v Humpolci převzalo, zrušilo jej, ale zároveň nastavilo nový systém, kdy založilo Středisko volného času. To chtělo připojit k jedné ze dvou základních škol ve městě. Nástupce Domu dětí nakonec převzala Základní škola Humpolec, Hradská.

S novým názvem volnočasového střediska přišly nové prostory i nové vedení. Středisko volného času začalo fungovat v budově základní školy v Hradské ulici a dosavadní ředitelka, ještě tedy Domu dětí, Milena Kochová se s ním rozloučila. Z konkurzního řízení na post zástupce ředitele školy pro Středisko volného času vzešla vítězně Miroslava Lisá. „Přes letní prázdniny jsme museli všechno zařídit tak, aby se středisko mohlo od nového školního roku rozběhnout. Navíc to, že jsme se stali součástí školy, bylo z hlediska modelu organizace neobvyklé, takže jsme sháněli informace tak, aby všechny formální náležitosti byly v pořádku. Hodně mi tehdy pomáhala Miluše Koudelková z oddělení školství městského úřadu, samozřejmě za podpory ředitele školy Pavla Bílka. Nově vzniklému středisku také pomohl fakt, že bývalá paní ředitelka Milena Kochová vedla Dům dětí velmi dobře a předala jej v dobré kondici,“ zavzpomínala na rok 2005 Miroslava Lisá. Středisko volného času v novém kabátě začalo navštěvovat asi na pět set dětí, což byl obrovský úspěch. Jedním z nejoblíbenějších kroužků byla keramika, ale nabídka byla mnohem pestřejší a odvíjela se od zájmů samotných dětí a jejich rodičů. Vybírat si mohly hlavně děti

školou povinné, ale vznikaly i aktivity pro středškoláky a později také pro dospělé.

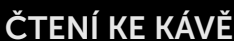
Samostatnou příspěvkovou organizací města Humpolce se Středisko volného času stalo v roce 2016, kdy se přestěhovalo do nově zakoupené budovy U Nemocnice. „Počet zájemců, kteří vybírají z našich kroužků, se opět navýšil, na současných asi sedm set návštěvníků. Díky novým prostorám můžeme nabízet nové aktivity. Radost máme i z toho, že jsme se v roce 2017 rozrostli o Rodinné centrum Domeček, dříve Cipísek, určené pro předškoláky a jejich rodiče. Spojení se nám velmi osvědčilo a jsme pyšní také na to, že se Domeček stal součástí Asociace center pro rodinu a je o něj mezi maminkami velký zájem,“ uvedla Miroslava Lisá.

Budování a rozvoj nejnovější příspěvkové organizace města zdaleka nekončí. Nové prostory pro kroužky vznikají v suterénu budovy, který se momentálně opravuje. Také nabídka aktivit je v neustálém vývoji a každý rok, už zhruba deset let, vznikají nápady na příměstské tábory, které středisko organizuje o letních prázdninách. Také o ně je velký zájem. „Velmi mě těší, že se nám daří lákat malé i velké. I když se může někomu zdát, že volný čas a jeho trávení vlastně není podstatné, opak je pravdou. Už děti by se měly naučit dělit svůj čas mezi školu a kroužky, dospělí pak mezi práci a koníčky, protože pokud to umíme a umíme rozvíjet své zájmy a talenty, jsme mnohem spokojenější, sebevědomější a šťastnější, což je důležité jak pro náš život, tak i pro společnost jako celek. Smysluplné trávení volného času by se tak rozhodně nemělo podceňovat,“ uzavřela ředitelka Střediska volného času v Humpolci.

Aneta Slavíková

Dagmar Kluchová, Muzeum Dr. Aleše Hrdličky

[illegible]

V čase svetovej pandémie koronavírusu se pravdepodobne budeme musieť s cestovaním – na nejakú dobu – rozlúčiť. To ale neznamená, že nemôžeme cestovať inak, třeba čítaním zaujímavých cestopisů. Jedným z nich je „Veľká cesta kilem za Čingischánem“.

Své expedice podnikají autoři, manželé Jana a Daniel Urbanovi se Škodou 100 z roku 1969. První majitel automobilu mu dal jméno Barča a jeho syn jej prodal Urbanovým jen proto, že měl radost, že se auto podívá do světa. Přípravy na první cestu, které jsou popsány v knize „Dokola kilem“, probíhaly téměř výhradně svépomocí a zahrnovaly v podstatě kompletní rekonstrukci auta (vše navíc probíhalo pod širým nebem) a vyžádaly si skoro dva roky práce.

Na své další výpravě ze Strašína přes Pamír do Mongolska byli přes dva měsíce a zážitky z každého dne expedice byly zaznamenány do deníku. Jak už název napovídá, cesta to byla daleká a o dobrodružství nebyla rozhodně nouze.

Nejedná se sice o první výpravu starým autem, přesto stojí tato kniha za pozornost. Průvodcem cestou je Daniel Urban, jehož specifický způsob vyprávění a smysl pro humor vtáhne čtenáře do děje, a ten se tak může stát dalším členem výpravy. Naši cestovatelé si mnohokrát sáhli na pomyslné dno svých sil, brodili se v bahně, zapadali sněhem, ve čtyřicetistupňových vedrech projeli vyprahlou stepí a, i když Barča rozhodně není terénní vůz, vystoupali v horách až nad hranici 4500 m.

Vyprávění posádky veteránu, která si prošla řadou situací, od humorných až po skutečně vyjaté, přináší autentický obraz pozitivních, ale i stinných stránek života, kultura a životního prostředí navštívených zemí.

*Hana Bělohradská,
Městská knihovna Humpolec*

Literatura: Jana a Daniel Urbanovi: *Velká cesta kilem za Čingischánem*; JOTA; v Brně 2020; ISBN 978-80-7565-565-3

Lidem se v minulosti nežilo tak snadno jako dnes. K tomu, aby měli ve svých domovech po západu slunce světlo, museli vynaložit daleko více úsilí než moderní člověk, který využívá výhod souvisejících se zavedením elektrifikace. Nejdříve k osvětlení sloužilo otevřené topeniště umístěné uprostřed obydlí. Poté, co byl oheň „uzavřen“ do kamen, začali lidé svítit pomocí různých osvětlovacích zařízení. Jedním z nich byly loučnický.

Jednalo se o stojany / držáky do kterých se uchycovaly louče. Louče byly vyschlé dřevěné třísky, které si lidé vyráběli především v zimě. Staré louče však špatně hořely a prskaly, proto se velké zásoby nedělaly.

Loučnický byly zhotoveny ze dřeva, později z kovu. Umísťovala se pod ně nádoba s vodou, aby padající oharky nezpůsobily požár. Loučnický byly buď umístěny nastálo v místnosti, či sloužily například k nasazování loučí do objímek, které se nacházely na stěnách místností.

Loučnický s loučí

„Louče bývaly skoro výhradně jen borové a kde rostly buky i bukové, které se však více na trhu kupovaly nežli doma dělaly. Borovice na louče musela býti svým časem kácená a odležená. Pak se rozřezala na polínka a polínka se pařila, aby šlo líto pěkně ,od sebe'. Draly se velkým tupým nožem. Udělané louče suší se na vrcholku kamen, nebo nad kamny na vidýlkách.”

„Pro kratší posvícení u plotny držela se louč čili tříška v ruce. Pro delší svícení při předení, jídle, navlékala se na železný svícen, který měl dvě křídla, pro vložení louče rozštěpená, na jednu stranu do rozštěpu dala se celá louč, na druhé straně dohořival nedopalek. Pod svícnem bývala nádoba s vodou, do které uhel padal. Kde byla ve světnici jen ,zem' a ne podlaha, jako bylo dříve u nás skoro napořád, bylo té opatrnosti třeba jenom při předení. Při větší práci musil někdo sedět u svícnu a louč stále opravovati. Loučí svítilo se i ve chlévích, ba i ve mlýnech, dole ve mlýnici i nahoře na zanášce.“

Zálesí III, rok 1921 – 1922, str. 50-52

Hoblík
na výrobu loučí

Mgr. Markéta Jiříčková,
Muzeum Dr. Aleše Hrdličky v Humpolci

MUZEUM SE ZNOVU OTEVÍRÁ NÁVŠTĚVNÍKŮM

Po téměř dvouměsíční pauze, způsobené opatřeními a nařízeními k zamezení šíření koronaviru, je Muzeum Dr. Aleše Hrdličky od 12. května opět zpřístupněno veřejnosti. Vzhledem k tomu, že stále platí předpisy, díky nimž mají být návštěvníci v uzavřených prostorách ochráněni před možností nákazy, museli jsme na základě nařízení vlády a doporučení Asociace muzeí a galerií ČR učinit několik opatření.

Vypracovali jsme tedy návštěvní řád, kterým se každý příchozí musí řídit. Provoz muzea není výrazněji omezen, otevírací doba je stále

stejná, přístupné jsou stále expozice (ovšem se zákazem dotýkání se exponátů) i oba výstavní sály.

Na pořádání akcí s větším počtem návštěvníků, jako jsou komentované prohlídky, vycházky nebo Muzejní noc, si budeme muset ještě nějakou chvíli počkat. Věříme ale, že se situace co nejdříve uklidní a brzy se vrátíme k normálnímu stylu života. Těšíme se na všechny, kteří humpolecké muzeum navštíví, a prosíme i o dodržování pokynů „návštěvního řádu“ a personálu.

Muzeum Dr. Aleše Hrdličky

AKTUÁLNĚ VÁS ZVEME NA DVĚ NOVÉ VÝSTAVY:

Ve výstavním sále
na Horním náměstí
právě probíhá

výstava fotografií

Pavla Remara

s názvem

„Andělé a démoni“

(do 21. června).

Před objektivem se nacházejí sochařská díla klasická i moderní, která spolu kontrastují, a vzniká tak originální glyptotéka.

Autor se zaměřuje pouze na sochy, vytrhuje je z kontextu a nechává vyniknout kouzlu světla a kamene.

Do 28. června
vystavuje v sále
na Dolním náměstí

Pavel Bezděčka.

V Humpolci je znám zejména
jako výtvarník a zoolog,
nyní

**představuje kolekci
fotografií nazvanou**

„Kouzlo koroze“

Zaměřil se na odložené předměty ponechané svému osudu, které potkáváme na každém kroku a považujeme je za odpad. Očima umělce se však stávají zajímavými objekty hodnými obdivu.

NÁVŠTĚVNÍ ŘÁD

MUZEA DR. ALEŠE HRDLIČKY V HUMPOLCI

Při návštěvě Muzea Dr. A. Hrdličky dbejte těchto instrukcí a doporučení:

1. Do muzea vstupujete na vlastní nebezpečí, nemůžeme ručit za zdravotní stav ostatních návštěvníků.
2. Při vstupu do budovy použijte připravenou dezinfekci.
3. Dodržujte dvoumetrové rozestupy.
4. Ve všech prostorách je povinnost nosit roušky, a to i v případě, že jste v muzeu sami.
5. Nedotýkejte se vystavených exponátů.
6. Nekonzumujte ani jídlo ani pití.
7. Nesedejte na odpočinkové lavice a neodkládejte si osobní věci.
8. Zdarma dostupný propagační materiál bude vážným zájemcům poskytnut na vyžádání, upomínkové předměty budou prodány na základě výběru ve vitrínách v přízemí.
9. Dodržujte obecná pravidla hygieny, na toaletách jsou k dispozici antibakteriální mýdla.

DISCGOLF V HUMPOLCI ANEB AŽ TO LÍTÁ

Od loňského jara Humpolec nabízí další možnost sportovně rekreační činnosti, a to vystavěním nového discgolfového hřiště v lesoparku pod Orlíkem. Discgolf je zábavná, fyzicky nenáročná aktivita, kterou může provozovat opravdu každý. Je vhodný pro rodiny s dětmi, pro partičky pubertáků, pro dospěláky i pro seniory. Stačí si vzít s sebou disk (létající talíř) a vyrazit pod Orlík. Můžete trénovat sami, ale daleko zábavnější je zkusit hru ve skupince. Projdete se (než obejdete všech devět košů, nachodíte cca 3 km), popovídáte si, a ještě poměříte své síly, důvtip a šikovnost. Když přibalíte s sebou do batůžku i občerstvení, váš výlet za discgolfem nebude mít chybu! :-)

A jak se discgolf hraje? Pravidla jsou velmi jednoduchá.

Hráči postupně hází diskem z odpaliště směrem ke koši a vítězí ten hráč, kterému se podařilo umístit svůj disk do koše na nejmenší počet hodů. Postupně projdete všech devět „jamek“, tak se po vzoru golfu říká v této hře jednotlivým košům, a absolutní vítěz je ten, kdo má za celou hru nejmenší počet hodů.

Hru si může vyzkoušet opravdu každý a navíc zdarma. Stačí jen speciální disk podobný frisbee, který si zapůjčíte oproti vratné kauci 300 Kč v humpoleckém infocentru na Havlíčkově náměstí. Navíc zde

budete seznámeni s podrobnými pravidly, dostanete letáček s dalšími informacemi a budete poučeni, jak se s diskem hází.

Pokud vás discgolf zaujal, ale stále nejste rozhodnutí, stavte se v infocentru, kde vám rádi vše k této zábavné aktivitě vysvětlí.

A protože snem každého hráče je, aby jeho disk letěl co nejdál, vyvinul se z tohoto přání i discgolfový pozdrav, kterým hráči zahajují hru. Až tedy budete stát na odpališti číslo jedna, tak dříve, než vyletí první disk, si nezapomeňte vzájemně popřát „Ať to lítá!“

Marcela Kubíčková, ředitelka MěKIS

INFOCENTRUM DOPORUČUJE

**Ať to
lítá!**

RYBÍ ENCYKLOPEDIE – CANDÁT OBECNÝ

latinsky: *Sander lucioperca*

slovensky: Zubáč obyčajný

anglicky: Pike perch

německy: Zander

řád: Ostnoploutví

čeleď: Okounoví

délka života: 15 let

pohlavní dospělost: 3. - 5. rok

doba rozmnožování: duben-červen

běžná velikost: 40 až 70 cm

maximum: kolem 110 cm

doba hájení: 1. ledna – 15. června

Rybou tohoto měsíce nemůže být žádná jiná než candát. A to z několika důvodů. Je to ryba s nezaměnitelným opalizujícím očima, nejchutnějším masem a každý rybář, který má tuto rybu v oblíbenosti, na ni vyrazí právě v červnu, kdy končí doba hájení. Candáta ale do naší rybí encyklopedie zařazujeme také proto, že je to král mezi rybami, hlavně dravci.

U nás je to sice nepůvodní, ale hojně rozšířená ryba zejména v údolních nádržích a nížinných řekách. Na Humpolec-ku se s ní setkáváme na Sedlické i Vřesnické přehradě, na Trnávce a kousek opodál stejného toku také v hojné míře na Švihově. To je ovšem téma, o kterém by se dal napsat samostatný článek. Jen zmíníme, že Švihovská přehrada je veřejnosti a rybářům nepřístupná a už desítky let velmi dobře strážena. I přesto se rybáři na mnoho míst velké nádrže zkouší vracet za účelem lovu právě candátů. Pokuty za porušení zákazu vstupu jsou ale stále hodně vysoké. Zůstaneme tedy raději na přehradách a řekách, kde je od poloviny června lov povolený.

Oči mu svítí jak úplněk na nebi

Candát obecný je natolik specifická ryba, že si ji můžeme splést pouze s jeho příbuzným candátem východním, který se vyskytuje jen velmi zřídka na jižní Moravě. Anglicky se candát nazývá pike-perch, tedy štika-okoun, což jej velmi vystihuje.

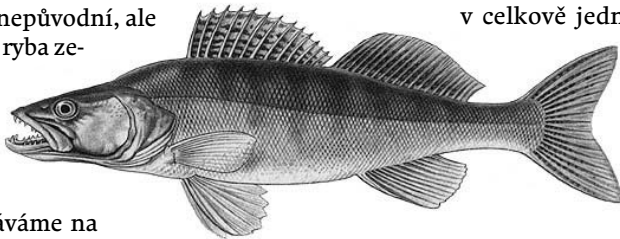
Ve srovnání s okounem říčním má štíhlé a ladné stavěné tělo. To začíná hlavou, která tak trochu připomíná hlavu štičky, ale zuby jsou drobné s výjimkou dvojice „psích zubů“. Oči této ušlechtilé ryby jsou dobře přizpůsobeny k životu ve tmavých částech vodního sloupce. Proto jsou tak velké a obsahují vysoce odrazivou vrstvu, díky které budí dojem, že vyzařují světlo. Při pohledu do nich, jako byste viděli měsíc. Tělo je pokryto ktenoidními šupinami, podobně jako u okouna. Břišní ploutve jsou posunuty hned za úroveň prsních. Toto rozmístění umožňuje candátovi nenápadný pohyb těsně nade dnem. Zbarvení candáta se nese

v celkově jednotícím zlatozeleném až šedavém tónu v závislosti na okolním prostředí.

Hřbet a boky jsou zelenavě

šedé se zlatavým odleskem, přičemž hřbet může jít až do temně modrých odstínů. Břicho je žlutobílé až bílé, někde poseté drobnými skvrnkami. Od hřbetu dolů se táhne 8 až 12 nepravidelně šedých nebo hnědých pruhů, mezi nimiž jsou u mladých ryb tečky.

Slupne i kukuřici, chleba nebo mazanec
Stejně jako ostatní dravé ryby tak i candát v mládí přijímá zooplankton, bezobratlé živočichy a potravu ryb. V dospělosti se živí výlučně rybami. Vzhledem k tomu, že obývá spodní polovinu vodního sloupce,

jsou jeho hlavní kořistí zejména hrouzci a mladší ročníky bílých ryb zdržujících se u dna. U candátů je znám fenomén, že se v období hojnosti specializují na jediný druh potravy a jiné druhy a velikosti ryb dočasně odmítají. Často se ale stává, že trofejní candáti jsou uloveni na zrnko kukurice nebo kůrku chleba při lovu kaprů. I nám se něco podobného stalo na Sedlické přehradě, kdy nám candát zabral na kuličku mazance. Jde spíše o náhodu, než že by se tyto dravé ryby začaly krmit jinou stravou. Při stahování hýbající se nástrahy ke břehu candát zaútočí spíše ze zvědavosti nebo z důvodu obrany hnízda po vytření.

Své jikry si brání útokem

Dravou obranou jiker je candát velmi dobře znám. Vytírá se od konce dubna do června, v párech, na trdlišťích se šterkovým či pískovým dnem, případně s vodními porosty v hloubce kolem 2 metrů. Mlýnák vyčistí místo k vytření a pak jikry hlídá

tak agresivně, že útočí nejen na ostatní ryby, ale často i na člověka. Proslýchá se případ, kdy se prý stalo ve švýcarském jezeře Maggiore, že candát velký 70 cm a vážící 8 kg zaútočil na člověka. Výsledkem byly četné řezné rány dlouhé asi 10 cm. Mimo období rozmnožování však ale útoky candáta nejsou obvyklé.

Pokud se candát dostane na háček, je nutná velmi šetrná manipulace. U candátů je vzduchový měchýř velmi citlivý na vyrovnávání tlaků. Pokud se tedy vytáhne z větší hloubky moc rychle, nezvládne toto vyrovnávání a i po vrácení do vody většinou nepřežije. Mnoho rybářů se však na candáta přímo specializuje, a protože jeho maso je velice kvalitní a drahé, stává se často objektem nelegálního lovu. Obzvláště na některých lokalitách je velmi rozšířen. Candát ale sám o sobě nadměrným lovem ohrožen není, ale místy je znát pokles jeho početnosti a klesá podíl větších exemplářů.

Linda a Martin Sýkorovi

Candát patří k nejlepším konzumním rybám, má šťavnaté maso bez zápachu a žádné svalové kosti. Jeho úprava je však nejlepší naprosto přirozená.

CANDÁT PEČENÝ NA MÁSLE

Ingredience:

2 filety candáta obecného
200 g másla
hladká mouka
čerstvě mletý pepř čtyř barev
sůl
olivový olej

Filety candáta dobře očistíme od drobných šupin. Podle velikosti naporcujeme. Ze strany, kde je kůže, lehce nařízneme, ryba se nebude při opékání kroutit. Ze strany, kde není kůže, porce nebojácně osolíme

a opepříme a jen lehce pokapeme olivovým olejem.

Do rozehráté, nejlépe steakové pánve, dáme trochu olivového oleje a kus másla.

Takto připravené a osušené porce lehce obalíme v hladké mouce a okamžitě vkládáme do rozpuštěného másla. Opékáme kůží dolů do křupava, poté otočíme a opečeme z druhé strany.

Vhodnou přílohou je bramborová kaše, obohacená vmíchanou hrstí jemně nasekané hladkolisté petrželové natě s pár lístky čerstvého libečku.

Dobrou chuť.

TENOR HANUŠ LAŠEK ZÁKAZNÍKEM FIRMY „SKORKOVSKÝ“

V minulém čísle Zálesí jsme si představili zajímavého zákazníka humpolecké záslatelské firmy Karla Kociana. Jednalo se o slovenského buditele, učitele, spisovatele, tiskaře, vydavatele a evangelického kněze Karola Salvu (1849-1913). Ale i ostatní humpolecké firmy by se samozřejmě mohly pochlubit zajímavými zákazníky.

Nyní se podařilo objevit korespondenční lístek s adresou: „Slavná správa továrny Skorkovský Humpolec.“ V Humpolci bylo samozřejmě firem „Skorkovský“ více, a proto některé přímo ve svých materiálech uváděly, aby byla adresa psána úplná vč. jména. Lze se však domnívat, že by se mohlo jednat o firmu největší – o firmu „Prokop Skorkovský a syn“, protože tento lístek byl

objeven mezi mnohými dalšími adresovanými právě na tuto firmu s nezkráceným jménem.

Datum razítka odeslání z Příbrami je 19. června 1899 a příchozí razítko humpolecké pošty je 20. června t. r.

Text objednávky je všehkájící:

„Vaše Blahorodí! Příbram 19/6 99
Račte mně laskavě zaslati vzorky pro letní
oblek; možnoli i látky (vzorky) na kalhoty.
Račte žádané co možná brzy zaslati.
S veškerou úctou Hanuš Lašek tenor Král.
dvorní opery v Drážďanech t. č. na dovolené
Příbram.
Stačí adresu H. Lašek, Příbram.“

Hanuš Lašek (1860-1937)

O jak významnou osobnost se jednalo, se např. dočteme v jeho životopise na internetových stránkách archivu Národního divadla:

„Hanuš Lašek.

Datum narození: 9. 5. 1860.

Datum úmrtí: 20. 8. 1937.

Narozen v Plasích (u Plzně), zemřel v Praze. Některé prameny uvádějí datum narození 12. 5. 1860 a datum úmrtí 21. 8. 1937. Původním povoláním učitel v Kladně. Pěvecky se školil v Praze u J. Pecha a J. Lva, ve Vídni pokračoval u J. Fuchse. V roce 1886 debutoval v Národním divadle v úlohách Liborina (Weber: Čarostřelec) a Jeníka (Smetana: Prodaná nevěsta), definitivně však angažován nebyl. Odešel proto k opeře německého divadla v Opavě (1887–1888), hostoval ve Vídni (Hofoper) a následně zde byl angažován (1888–1891).

V letech 1891–1892 byl prvním tenoristou divadla v Brémách (pod jménem Hans Laschek). Při zájezdu ND do Vídně (1892) převzal narychlo za onemocnělého K. Veseleho úlohu Jeníka (Prodaná nevěsta).

V červnu 1892 hostoval podruhé v ND a byl zde angažován. Členem pak byl od 15. 8. 1892 do 31. 8. 1897. Jeho další domovskou scénou se stala drážďanská Hofoper (1897–1900). Od roku 1900 především koncertoval, v letech 1902–1904 byl učitelem zpěvu v Praze, v roce 1902 také ještě pohostinsky vystupoval v ND, v letech 1904–1908 učil na konzervatoři v Aberdeenu ve Skotsku. V letech 1910–1915 vedl večerní kurzy pro zaměstnané zpěváky při pěveckém oddělení Konzervatoře Praha.

Je autorem knihy o pěvecké technice Kritéria starovlašských pěveckých škol, neapolské a boloňské (století XVII. a XVIII.) – Zlatý věk pěveckého umění, Fundamentální principy starovlašských škol pěveckých. Otec herečky Hany Vítové.“ Tolik archiv Národního divadla.

My si doplníme. Plaská matrika narození nám dokládá, že Hanuš Lašek se narodil opravdu 9. května 1860 v Plasích č. p. 1 (opatská rezidence) jako Jan Nepomucký Lašek a syn farního učitele Josefa Laška a Josefy Prusíkové. Dne 10. října 1910 si v kostele sv. Ludmily v Praze na Vinohradech vzal o téměř 29 let mladší Vlastimilu Václavkovou z Prahy (nar. 13. prosince 1888). Manželství však nevydrželo a bylo v roce 1925 rozloučeno. Stejně tak jako nevydrželo manželství jeho dcery herečky Hany Vítové (1914–1987), která měla

krátce za manžela operetní hvězdu Járu Pospíšila (1905–1979). Jak dobře víme, židovští předci Járy Pospíšila pocházeli z Humpolce a někteří jsou zde i pohřbeni (viz zářijové Zálesí 2017: „Operetní hvězda Jára Pospíšil byl ze 2/4 Humpolák“).

V internetovém týdeníku pro Rakovnicko a Novostrašecsko „Raport. cz“ vyšel před nedávnem zajímavý článek pod názvem „Náhradní Jeník Hanuš Lašek“, ve kterém autor Roman Hartl také popisuje cestu k velkolepému úspěchu Prodané nevěsty na vídeňské výstavě v roce 1892 i díky Laškově Jeníkovi. Úlohu měl zpívat Karel Veselý, ale ze čtyř těchto plánovaných představení zvládl pouze první a ochraptěl. Ředitel Národního divadla František Adolf Šubert narychlo povolal Hanuše Laška. Lašek v tu dobu trávil dovolenou u své matky v Příbrami (viz místo odeslání našeho korespondenčního lístku z roku 1899). Právě se chystal na výlet na Křivoklát, když jej cestou k nádraží zastihl telegram z Vídně, který měl znít: „Přiďte nejblížším vlakem do Vídně, zítra večer zpíváte Jeníka. Ředitel Šubert.“ Lašek zpíval Jeníka před pěti lety. Vrátil se domů, usedl za klavír a vybavilo se mu téměř celé první jednání. Okamžitě odeslal telegram, že zpívat bude. Cestou do Vídně si roli znova prostudoval a zopakoval a skutečně druhý den večer od obdržení telegramu v roli triumfoval.

Závěrem tedy můžeme konstatovat. Významný pěvec Hanuš Lašek v době svého působení jako tenor v Drážďanech, což zmiňuje i ve své objednávce, si objednal vzorky látek přímo z Humpolce.

Vaše Blahorodi! Příbram 19/6 99

Raďte mně laskavě zaslati: včoroky pro letní
oblek; možná i lásky (včoroky) na kalhoty.
Raďte jo. dále co možná brzy zaslati.

Stř. adresy
H. Lašek,
Příbram

S větkou včorok
Hanus Lašek,
tenor kř. doovní opery v Dvořákovi
t.č. na dovolené Příbram.

Correspondenz-Karte.
Korespondenční lístek.

HUMPOLECKO PŘÍBRAM

Glavná správa továrny Skorkovský
in } Humpolec.
v } (Čelhy)

Nur für die Adresse
Pouze pro adresu

(Deutsch-Böhm.)

Obě strany korespondenčního lístku objednávky tenora Hanuše Laška
na humpoleckou firmu „Skorkovský“ ze dne 19. června 1899.

Mgr. Vladimír Staněk

S autorem následujícího příspěvku se čtenáři předválečného Zálesí setkávali velmi často. Antonín Tomíček byl to jeden z nejpilnějších přispěvatelů do tohoto měsíčníku.

I my jsme již měli několikrát možnost znovu si oživit jeho zajímavé články staré 90 a více let. Připomeňme si, že v posledních dvou letech to byly například články „Venkovan vojákem“ (červenec-srpen 19), „Holdáci“ (listopad 18), „Sociální péče našich předků“ (prosinec 18) a „Nástin náboženských poměrů na Humpolecku za starších dob“ (únor 18). Více si o autorovi povíme v červencovém vydání Zálesí.

Připravil: Jaroslav Machotka

Ant. Tomíček:

ZE ŠKOLY DO ŽIVOTA

Od 1. listopadu 1781 patentem císaře Josefa II bylo poddaným dovoleno stěhovati se z panství a hledati si kdekoliv živobytí. Vrchnost musila jim dáti bezplatně propouštěcí list. Ale mnozí myslili, že by se jinde ani neuživili. Zejména naši na Zálesí netroufali si do světa a odvažovali se jen tak do okolí, nejdále do Jihlavy. Teprve po otevření dráhy po roce 1870 pouští se přebytný lid až do Vídně „hledat štěstí“. Ale to štěstí našel ve Vídni málokdo a málokterá. Děti z chalup musily již časně z domu. Sotva jednu nebo dvě zimy chodily do školy, kde se naučily „říkat na modlitbách“. Kdo se uměl již také podepsat, věděl pro život dosti. Mnohý tatík a matka ani tolik neuměli a musili býti také živi. A tak již osmiletého hochu nebo děvče zavedla máma do služby. V uzlíku si velkou „výbavu“ z domu žádný nenesl. Službu nastupoval obyčejně zjara. Každý dostal bič nebo prut, pytel a hejníčko nebo stádečko na opatrování. Pánbůh sluníčkem topil a svítil a tak „nejmenší šarže“ na gruntě mnoho na sebe nepotřebovala a také neměla. Teprve na zimu dostal pantofle nebo dřeváčky a nějaký kus plátěného šatu. Ve službě dostal pasák víc ran než jídla. Na pastvě vychovávali ho kamarádi nebo kamarádky podle svého. Za

stara pásávalo se od jara do zimy celý den. Potom obyčejně jen do deseti ráno a od čtyř odpoledne. Pastvy ubývalo. Staré pastviny se měnily v palouky nebo pole a úhorů také ubývalo. Co takový pasáček nebo pasačka zkusili hladu, zimy, horka, deště a co těch much a mušek štípalo do rozsedlých a rozpraskaných rukou a nohou, do těch bolácků v obličej i po těle! Strniště rozdrásalo bosé nohy do krve. A přece každý pasák toužil: „Kéž jsou již strništěta“. To byly již také brambory a řepa a pasák neměl hladu. U ohně se také ohřál. Na pastvě se naučil pasák „přírodopisu“, poznal ptáka po zpěvu i po peří, poznal zvěř i její stopu, poznal byliny, co dobytek rád a nerad. Na pastvě děti se naučily písňím a tancům a poznaly život přírody. Za bouře a nepohody v bolesti a pláči poznaly také Pánaboha. A tak je vychovávala příroda tvrdě, ale životu chudého lidu přiměřeně. Trochu radosti a mnoho strastí a bolestí.

Když za nějaký rok děti již se otužily a zesílily a mohly zastati těžší práci, povýšily na druhý stupeň. Z pasáka se stal pohůnek. Pohůnek byl pomocníkem při všem. Pásl již jen tažný dobytek v noci. Všichni na gruntě mu poroučeli a šel „z rány na ránu“. Otloukali ho také všickni. Ale také ta doba po

CO SE PSALO V ZÁLESÍ PŘED 90 LETY

několikaleté praxi konečně minula. Když ho nevzali na vojnu, stal se čeledínem v pravém slova smyslu, čili pacholkem. Pacholek a děvečka podle čeledínského patentu z r. 1765 musili mít svoji truhlu. Služba jim již vynesla na nové šaty a na první boty, nebo u děvčat na střevíce. Český čeledín byl hledán v německých vesnicích. A šel tam rád. Byly tam větší grunty, lepší půda, větší kousek chleba a více volnosti. Silný, pilný a obratný čeledín byl jako poloviční hospodář. Někde jako celý. Řídil všechno. Po letech perné práce koupil nebo vystavěl si chalupu, nebo také přiženil se někam na chalupu, obyčejně jen podružskou, bez polí. A nyní na statku nádeničil. Někde dělal také jako pazderka tak trochu šafáře na gruntě. Jako svobodný spával v maštali na palandě. Jako ženatý pořídil si postel. Žil „od dneška do zejtrka“, sotva mu zbylo „na truhlu“. To býval běh života těch nejchudších. Kdo byl vojákem, vrátil se po osmi letech z vojny a pak již jen nádeničil. Sem tam někdo sloužil „druhou kapitulaci“ a přinesl si z vojny nějakou stovku peněz a pořídil si chalupu. Hleděl se více přiživiti v lese a na panském.

Děti z pětikorcových chalup po těch „dvou zimách školních“ vypomáhali a pásly doma a potom šly spíše do učení na řemeslo, obyčejně na čtyři léta, čili „rok za rok“. To nemusely mít učednickou „vejpravu“ a mistrovi od učení neplatily. První léta se učili u paní mistrové hospodařit: děti chovat, opatrovat; při kuchyni, na poli a při všem hospodářství pomáhat. Teprve poslední rok nutil je mistr také více k řemeslu. Otlučení, prací udřený učen za rok se mnoho nenaučil. Někdo z učení utekl sám, někoho mistr vyhnal a jen někteří se doučili. V učení hoši často zakrnhli. Říkali že mají „uběhané nohy“. Ale „třebas malý jako myš, jen když byl už tovaryš“. Na vandr venkovský tovaryš daleko nešel. Mnoho toho neuměl a tak se držel nějaký rok někde poblíž a uplatňoval to málo, co se u mistra naučil, nejraději doma. Konečně si „pomohl nějak na chalupu“, nejčastěji přiživením. Hospodářské poměry venkova se kolem r. 1870 velice zhoršily, obilí a všecko nic neplatilo. Venkovským řemeslníkům ubývalo práce a velmi mnohý místo řemesla musil nádeničit.

Dokončení příště

NA NÁVŠTĚVNÍKY SE OPĚT TĚŠÍ

- HRAD ORLÍK NAD HUMPOLCEM
od 23. května 2020
- VYHLÍDKOVÁ VĚŽ KOSTELA SV. MIKULÁŠE
od června 2020
- HLINÍKÁRIUM, HAVLÍČKOVO NÁMĚSTÍ
od června 2020
- SKANZEN ZICHPIIL
od června 2020

WWW.INFOHUMPOLEC.CZ

WWW.CASTRUM.CZ

Městské kulturní a informační středisko v Humpolci

- Infocentrum
- Městská knihovna
- Muzeum Dr. Aleše Hrdličky
- Kino

Veškeré informace a odkazy najdete na

www.infohumpolec.cz

fb: Městské kulturní a informační středisko v Humpolci

Havlíčkově náměstí 91, Humpolec

marcela.kubickova@infohumpolec.cz, tel.: 565 532 479

Níže uvedené zprávy vychází ze záznamů obsažených v knihách č. 93 a 96 (záznamy výkonu obecní policie z let 1893 až 1913) v Archivu města Humpolce, který je uložený ve Státním okresním archivu v Pelhřimově. Poznejte, k jakým událostem došlo v Humpolci v době vlády císaře Františka Josefa I.

Připravil PhDr. Pavel Holub

ČERVEN

Před 127 lety 5. června 1893 Anna Křížová, služka u paní Vencefrové, umývala dřevěné nádoby u kašny na rohu Růžové ulice. Dále Marie Šandová bydlící u pana Šťastného a žena Jana Mottla, topiče u pana Wurma, u té samé kašny máchaly prádlo, přičemž je pan Celestýn Procházka napomínal, by to tam nedělaly, že se s tím znečišťuje ulice i kašna.

Před 112 lety 8. června 1908 odpoledne bylo zjištěno, že „v Prchalově hostinci ubytován byl žid s rodinou patřící do ruského Polska, obec domovská Gidet, jménem Jankel Holstein, a tento chodí světem a vybírá podporu od svých souvěrců. Pas jeho nebyl vidován (potvrzen) rakouským konzulátem. Po důkladné prohlídce byla celá rodina z města vyvedena.“

Před 111 lety 6. června 1909 při vzniklé povodni odplavalo dříví Karlu Machkovi, zámečníku, z jeho zahrady až k silnici vedoucí k Hadině, a tam u mostu se zastavilo. Ludvík Moravec, soukenický pomocník bytem čp. 422, a Stanislav Sládek, dělník bytem čp. 422, v domněnce, že co voda jinému odnese, druhý si může přivlastnit, vzali společně dva sloupky á=10 m dlouhé, přerázli je, a sice Moravec na dva kusy a Sládek na tři kusy, a odnesli si dříví domů. Když voda k večeru opadla, sháněl se Machek po dříví a dozvěděl se, že ho odnesli Moravec a Sládek, šel k nim a chtěl, by mu dříví odnesli, což oni odepřeli. Učinil o tom oznámení c. k. četnickému strážmistru V. Stuchlému, s kterýmž jsme případ ten vyšetřili a dříví pachatelům odebrali.

Před 111 lety 20. června 1909 „vybral mladé žluvy ve zdejším lese Jan Čermák (15 roků starý hoch, syn Františka Čermáka, továrního dělníka, bytem v Humpolci čp. 284) a odnesl je domů. Pan učitel Stroufek byv o tom zpraven, oznámil to strážníkovi Václavu Průchovi a společně s ním odebral se do bytu Čermáka. Ptáka konfiskoval a pan učitel po žákovi druhého ročníku Staňkovi poslal ho do lesa.“

Před 110 lety 9. června 1910 odpoledne strážník Václav Průcha přistihl Annu Vodrážkovou, manželku Františka Vodrážky, zelináře, když „u kašny umístěné u domu paní Zofie Příborské, umívala tři sudy od zelí, plesnivinou pokryté. Konývku plechovou, kterou z kašny vodu nabírala, měla postavenou na zemi v blátě a touto znečištěnou nabírala vodu na splachování. Když jsem ji upozornil na tuto nepřístojnost, tak odpověděla: „Když to může dělat jiný, tak já také.“

Před 109 lety 13. června 1911 v 11 hodin dopoledne byl přistižen Jan Šárovec z Humpolce čp. 552, zaměstnaný u Viléma Jenče (parní pila v Humpolci), když nechal před hostincem Jana Procházky na Jihlavské ulici stát bez dohledu pár koní zapřažených ve voze, na kterém bylo naloženo dlouhé dříví. Sám pak seděl v hostinci Procházkově. Při povoze byl ještě zákolesník Stanislav Sládek, který byl též v hostinci. Kočí Jan Šárovec vymlouval se, že Sládek byl určen k hlídání koní. „Podotýkám, že Šárovec byl již vícekrát skrze ponechání koní bez dohledu napomenut“, připojil městský strážník ve svém hlášení.

STROMKOVÉ SLAVNOSTI I

Vztah člověka k přírodě v první čtvrtině 20. století nastiňují zprávy o stromkových slavnostech či výkazy o oslavách výročí panovníka, kde se připomíná vysazování stromů jako trvalá připomínka dané události. Zprávy rovněž reflektovaly i negativní vztahy – poškození stromů. Těmi byli nechvalně proslulí rozkošští a vilémovští výrostci: „Dobře bude upozorniti žactvo, že osada Rozkoš je pro nezbednost výrostků veřejně pranýřována a povzbuditi dítky z Rozkoše a Vilémova, aby netrpěli mezi sebou škůdce stromová.“

Školám, učitelstvu a všemu občanstvu!

Dle lásky k stromům pozná se vzdělanost obce i národa! Tato slova často slyšíme a čítáme, ale málo dosud vžila se, aby všeobecně byla ve skutek uváděna.

Zdejší c. k. okresní hejtmanství vydalo již v druhém čísle Úředního listu z roku 1912 (str. 10) výzvu k horlivé činnosti pro okrašlení domoviny, vybízějíc, aby ve větších obcích zakládaly se spolky okrašlovací, v menších pak bez dlouhých formalit malé odbory při obecním zastupitelstvu, které by přibíraly dva neb více občanů pro věc pochopení majících, kteréžto odbory v přední řadě staraly by se o vysazování a ochranu stromová. Co v té věci [bylo možno] za nedlouhou dobu vykonati, to ukazuje obec Jiřice s pěkným sadem a hojností stromová. Naproti tomu odstrašujícím příkladem jest stromořadí na Rozkoši, kde stromy jsou plny starých jizev a i letos na jaře zbujnými výrostky byla celá řada stromů pořezána, což by nebylo možno, kdyby každý občan strom chránil, miloval a o vypátrání a potrestání viníka se přičiňoval.

Letošní památný rok 1915 poskytuje vhodnou příležitost, aby v podzimním období sázeny byly památné stromy neb skupiny stromů na návších, rozcestích, význačných místech, u cest, u opuštěných křížů a božích muk, balvanů apod. Tat [!] místa a počet vysázených stromů nutno ovšem v kronikách obecních a školních zaznamenati, rovněž stromořadí, jež byla již na jaře vysázena.

Okresní výbor v Humpolci vysázel letos již 1790 stromů na okresních silnicích, a to 1100 jilmů z Krasoňova do Větrného Jeníkova, 300 jilmů na silnici k Pelhřimovu, 250 jilmů na silnici z Kežlic k Novému Dvoru, 80 třešní od Hojanovic k Zahrádce a 60 akátů od Koberovic k Podolí. Na podzim vysázeno bude ještě 1 000 jabloní na silnici ze Senožat do Křelovic.

Zahradní výbor zřízený okresní konferencí učitelskou ve schůzi dne 5. května 1915 za předsednictví řídícího Jana Bláhy v Krasoňově učinil usnesení, jímž se učitelstvu co nejvřeleji doporučuje, aby se ujalo akce sázení památných stromů v podzimním období roku 1915 a potřebné kroky včas vykonalo. K tomu hodí se dobře též jilm, jichž bude míti okresní školka na 3 000 kusů v levné ceně pro obce připraveno.

Týž výbor doporučuje, aby v botanickém oddělení školních zahrad pěstovány byly hlavně byliny lékařské, kořenářské, obchodní, průmyslové a včelařské, jež v okolí nerostou. O sazenice lze se obracet i též na chlapeckou školu měšťanskou, resp. na členy výboru ředitele Řeháčka a odborného učitele Štroufka.

V Úředním listě bude akce okrašlení domoviny zejména vysazování stromů pravidelně zaznamenávána i žádáme, aby zprávy toho druhu byly co nejhojněji zasílány s označením v záhlaví: “Okrasa domoviny.”

Z Krasoňova:

Podepsaná správa školy oznamuje slušně, že na památku 60letého výročí požehnané vlády Jeho Veličenstva v roce 1908 na jaře vysázela obec Krasoňov po návsi 60 lip, správa školy při stromkové slavnosti za týmž účelem 14 střemch u budovy školní.

Každoročně podělování bývají žáci III. třídy ovocnými stromky ze školní zahrady, které si sami slechtili. Za posledních deset let rozdáno tak přes 400 stromků ovocných. Letos rozdáno jich 46. Též mnoho ovocných a okrasných křovin se žactvu každoročně rozdává [!]. Duběnek sebráno 0,5 kg, kopřiv 3 kg. Válečných kokard prodáno za 6 K.

Jan Bláha, řídící učitel

PhDr. Pavel Holub

TŘICÁTÁ MÍLE PLÁČE

Řeka Želivka odjakživa oplývala překrásnými přírodními scenériemi a romantickými zákoutími. Ne nadarmo se údolí, jímž protéká, stalo oblíbeným domovem skautů, trampů, početných chatařů, turistů, tuláků a dalších milovníků přírody. Jedno z těchto krásných míst se nachází v ostrém zákřutu řeky na samém okraji petrovického katastru, zhruba na půli cesty mezi Valchou a soutokem Vřesnického potůčku (který tvoří pravý přítok řeky) s Želivkou. Mezi skauty, trampy i místními chataři je malebná loučka, opásaná chladivou stužkou řeky a obstoupená ze všech stran (donedávna) zalesněnými svahy a skalami, známá jako „Třicátá míle“, třebaže se v mapách tento úsek pravého břehu řeky oficiálně označuje pomístním názvem „Lipka“ („Lipky“). V letech 1969 a 1970, tedy v období druhého zmrtvýchvstání Junáka, se na této louce uskutečnily dva „Tábory Bratrství“, které zde uspořádalo humpolecké skautské středisko. Jako táborové zázemí zde již

těsně před prvním táborem skauti vystavěli kuchyni – jednoduchou dřevěnou boudu s pultovou střechou. Když pak v roce 1970 přišel opětovný zákaz skautingu a s ním i zabírání skautského majetku ve prospěch socialistických mládežnických organizací, prodalo humpolecké středisko tuto „boudu“ jednomu ze svých členů, Vladimíru Ratajovi. Ten ji s pomocí svých přátel přestavěl na pěknou dřevěnou chatu se sedlovou střechou, která v údolí stojí dodnes. Památkou na oba „Tábory Bratrství“ je skautská lilie s letopočty 68 – 70 vytesaná ve skále při okraji louky.

I přes zmiňovaný zákaz skautského hnutí se v letech 1971 a 1972 na „Třicáté míli“ (tentokrát však na levém břehu řeky) uskutečnily dva improvizované ilegální skautské tábory pod vedením bratra Jindřicha Rázka a bratra Jaroslava Nohejla, které byly na dlouhých dvacet let tábory posledními. Dlužno podotknout, že oběma vůdcům (zvláště pak bratru Nohejlovi, který byl učitelem) tato tajná skautská činnost přivodila pozdější komplikace v občanském životě. Ze stanových podsad zbylých po skautských táborech vyrostla přičiněním bratra Jindřicha Rázka a bratra Václava Neubauera ve slunečné stráni nad řekou malá dřevěná stavba – sroubek, nazývaná „Supí hnízdo“ neboli „Supák“ či „Supárna“, která v pozdějších letech sloužila jako hojně navštěvovaná základna nastupující generace humpoleckých trampů. Před lesní správou i bdělými úřady byla úspěšně maskována coby „seník s krmelcem pro zvěř“; na boční straně Supáku tak byly zhotoveny i jesle pro založení sena.

Na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let vystavěli na okraji louky na „Třicáté míli“ druhou chatu manželé František a Božena Jandějskovi. Souhlas k výstavbě chaty byl dán již v roce 1972, nicméně do trvalého

užívání (dobový ekvivalent dnešního vlastnictví) byl pozemek pod chatou manželům Jandejským převeden až v roce 1980. I tato chata dodnes stojí.

Pojmenování „Třicátá míle“ je dílem Vladimíra Rataje a o stejnojmenné tramské osadě se lze dočíst v nedávno vydané, mimořádně zajímavé knize Petra Varlamoviče – Johnyho s názvem „Tramping na Humpolecku – kniha první“. Inspirací pro jméno „Třicátá míle“ prý byla stará pistolnická písnička, ve které se zpívalo: „Stalo se to na třicáté míli...“. Mezi někdejšími skauty, trampy i chataři proslula „Třicátá míle“ zejména oblíbenými „tramskými poutěmi“, které byly ve své době ostře sledovány a v některých případech i překaženy tehdejší „Bezpečností“.

Proč tedy „Třicátá míle“ pláče, má-li za sebou takto bohatou a krásnou historii?

Důvodem je současná kůrovcová kalamita, která v povodí řeky Želivky řádí nevídanou silou. Chataři z Malé přehrady, Červené sedmy, Třicáté míle, Valchy, Nikodýmky,

Homole i Sedlické přehrady mohou vyprávět! Je nemilou ironií osudu, že se i právě výše zmiňovaný skaut a chatař Jindřich Rázek, který se letos v pohodě a neuvěřitelné svěžesti dožívá 85 let, dočkal k tomuto jubileu namísto daru pohromy v podobě plošného vytěžení lesa v okolí jeho chaty. Až pět generací lýkožrouta útočí každoročně na dosud zdravé smrkové porosty a obrací lesy v prach. Souše jsou soustavně těženy, v lesích vznikají nové manipulační cesty – svážnice; harvestory a vyvážedky nestíhají čelit několikrát do roka opakovaným náletům žravého hmyzu do dosud zdravých porostů, přestože jsou denně v plném provozu.

(Foto 4x: Tomáš Horký)

SKAUTSKÉ STŘEDISKO ORLÍK

Tam, kde dříve byla pěšinka spojující Valchu s Třícátou milí, je dnes manipulační „dálnice“ pro vyvážečky. (Foto: Linda Sýkorová)

Kde dříve byl mech a stín, je dnes prach a žhnoucí slunce; kde dříve byla vláha a klid, je dnes děsivé sucho a ruch těžebních prací odhání zvěř i poutníka. Nevratně se mění dosavadní scénérie zdánlivě robustního lesa – naopak, na povrch vyplouvá jeho křehkost a zranitelnost. Kde dříve šuměli mlčenliví velikáni, dnes z nutnosti skřípají těžební stroje a hučí kamiony naložené po okraj kůrovcovým dřevem. Krajina malebná mění se ve znásilněnou poušť, a to doslova před očima.

Není třeba psáti dál, pohlédnete-li na připojené snímky ze Třícáté míle...

Tomáš Horký – Horymír

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ

Jednotka sboru dobrovolných hasičů v Humpolci byla za března povolána operačním střediskem celkem k 13 událostem. Nejvíce naši jednotku zaměstnávaly požáry lesní hrabanky po pálení klestu. Uhašené ohniště se často rozhořívají cca po 12 – 14 dnech od uhašení. Díky teplému počasí začalo okamžitě hořet v pondělí 6. dubna po celém okrese. Operační středisko těžko hledalo další volné cisterny a byl to velký nápor i na nás, členy jednotek, kteří mohou vyrazit k zásahu i místo svého zaměstnání. Rozdělování ohňů v lese je opravdu velké riziko a zřejmě porostou i pokuty za nenahlášené pálení anebo za pálení, kde není zajištěn náležitý dozor či hasební prostředky. Naštěstí poté vyšlo v platnost nařízení hejtmana Kraje Vysočina a pálení bylo v období zvýšeného sucha zakázáno. Nyní několik čísel. Za měsíc březen jsme vyjžděli pomáhat ke 4 událostem. Jednalo se o kouř z 1. patra domu na Panském vrchu, následoval požár lesa na ploše cca 100 x 100 m u obce Koberovice – Lísky, dále výjezd na požár klestu po kácení na Vystr-

Požár lesa v Čejově, Holý vrch.

kově, z čehož se vyklubalo nahlášené pálení klestu, tedy planý poplach. Posledním zásahem bylo pročištění ucpané kanalizace v ulici Rašínova.

Požáry po pálení klestu pokračovaly počátkem dubna, kdy jsme vyjžděli minimálně sedmkrát, a to na výpomoc při požáru mladého lesa u obce Úsobí, dále asi rozlohou největší požár lesa na Holém vrchu u Čejova, kde jsme zasahovali v kuse 22 hodin! Tříkrát výjezd na požár lesa po pálení klestu u obce Hněvkovice a následoval

SBOR DOBROVOLNÝCH HASIČŮ

požár lesa u Kletečné. 18. dubna jsme vyjžděli k požáru v kuchyni v hospůdce Pod Hradem na Rozkoši. Sedmkrát byla poté naše jednotka desinfikovat zastávky a veřejné prostory ve městě i místních částech Humpolce. Celkem tedy 14 událostí. Požáry mladých lesů a požáry lesní hrabanky jsou velice náročné jak časově, tak i na množství techniky a pohonných hmot, technického vybavení a zejména hadic. Nejvíce ovšem na čas členů jednotky sboru dobrovolných hasičů, kteří tuto obětavou práci vykonávají nad rámec svého povolání.

V souvislosti s opatřeními proti koronaviru byla naše jednotka požádána zřizovatelem, městem Humpolec, k zajištění pravidelné dezinfekce venkovních prostor zastávek, parkovišť a zábradlí u obchodních domů, prostor před poštou, laviček a podobně. Členové naší jednotky prováděli plošnou

Dezinfekce veřejných míst v Humpolci a jeho místních částech.

dezinfekci v ochranných oblecích a respirátorech pravidelně dvakrát až třikrát týdně. Dezinfekce byla prováděna i v místních částech Humpolce.

Ing. Pavel Krejčí, jednatel SDH Humpolec

ZÁKLADNÍ UMĚLECKÁ ŠKOLA GUSTAVA MAHLERA

LETOŠNÍ ROK BYL VÝJIMEČNÝ I PRO VÝTVARNÝ OBOR ZUŠ

Rádi bychom Vám představili výsledky našeho letošního tvoření. Soutěžní klání byla přerušena koronavirovou karanténou, a tak několik soutěží zůstalo nevyhodnoceno u pořadatelů. Termíny se posouvají. Představujeme Vám proto naše výsledky známé do začátku května. Ráda bych poblahopřála téměř čtyřem desítkám dětí, které zabodovaly ve světových nebo republikových soutěžích. Byly oceněny i celé kolekce našich prací. Naše výstavní činnost byla také mimořádně pestrá a do virtuálních projektů se týdně zapojily stovky diváků. Děkujeme všem za přízeň, kterou jste nám věnovali. Výstavy stále pokračují na našem webu i facebooku.

VÝSLEDKY VÝTVARNÝCH SOUTĚŽÍ A VÝSTAVY VE ŠKOLNÍM ROCE 2019/2020

MEZINÁRODNÍ SOUTĚŽE – 19 OCENĚNÍ: Radost Evropy (Bělehrad, Srbsko)

- oceněny děti ze 13 zemí
- 3. místo – Nela Krumplová

Hudební nástroje v mé vlasti

- Rumunsko (Golesti), 800 dětí z 34 zemí
- Čestné uznání – Kotenová Anna

Děti, pomozte dětem

- Soutěž Červeného kříže v Gorenje (Slovensko)
- 1. místo – Krajíček František
- Čestné uznání – Kubátová Lucie

Mezinárodní kalendář Lidice 2020

- Vybrána práce Tománkové Žanety – výběr z 1300 prací z celého světa

Moje země Minsk

- Bělorusko, 10 612 dětí z 26 zemí
- Laureátský diplom – Gleizner Tomáš
- Diplom – Beznosková Veronika, Čejkova Zuzana, Kotenová Anežka

XXXI. ročník mezinárodní soutěže Kladenská veverka

- 5 100 dětí
- 5 100 dětí
- 1. místo – Ema Vodrážková
- 1. místo – Martina Janeková
- 1. místo – Irena Murgačová
- 2. místo – Uyen Chi Mai

Nova Zagora

- Bulharsko, 36 zemí
- Umístění – Sédlová Eliška, Mai Uyen Chi, Čechová Amálie

Autor: Matěj Maršík

Pocła Chagallovi „Modrá cesta“

- Polsko, Novy Rybnik, 17 zemí ze 3 světadílů
 - Medaile – Adéla Vidovičová, Karolína Průšová
 - Čestné uznání – Barbora Příhodová
- ## 27th Annual World Children's Picture Contest, The IE-NO-HIKARI Association, Japonsko
- 18 593 dětí ze 73 zemí
 - bronzová medaile – Nela Jarošová

CELOSTÁTNÍ SOUTĚŽE – 19 OCENĚNÍ:

Zvíře není věc

- Dvůr Králové – 56 škol/ 908 dětí
- 2. místo – Martin Březík
- 3. místo – Martina Janeková a Adéla Vidovičová
- Čestné uznání – Krumplová Nela, Kubátová Lucie, Jiráková Kateřina, Miková Anežka, Vytisková Anežka, Kováčík Lukáš

Když nemůžeš, tak přidej

- Soutěž Konta Bariéry Brno, charitativní projekt
- Soutěž Konta Bariéry Brno, charitativní projekt
- 1. místo – Čechová Anastázie
- 1. místo – Vytisková Anežka
- 1. místo – Snížková Barbora
- 1. místo – Kubátová Lucie
- 3. místo – Kopecká Edita
- čestné uznání – Kaisler Kryštof

Heraldická zvířata

- Soutěž pořádaná charitativním Hnutím stonožka a ZOO Praha, 2500 dětí
- Poděkování za aktivní spolupráci
- Diplom za kolekci
- Výstava v ZOO Praha a v Galerii dětského výtvarného projevu Paletka v Plzni – Krtek Jaromír, Koubský Adam, Maršík Matěj

REGIONÁLNÍ A OKRESNÍ SOUTĚŽE:

MLÁDÍ HUMPOLEC

- Ocenění města Humpolec pro talentované žáky
 - o Umělecká kategorie: oceněna žákyně výtvarného oboru **Martina Janeková** (za 3 umístění v mezinárodních soutěžích a 2 umístění v celostátních soutěžích)

VÝSTAVY:

- červenec a srpen 2019 – **Rytíři a draci (Recyklohraní)** – Galerie na Dolním náměstí v Humpolci
- červen **Krajský ústav Jihlava** – kolekce vítězných prací z Mikroregionu Bystřicko (cca 17 prací)
- červenec + srpen – **Praha, Jindřišská věž** – kolekce vítězných prací z Mikroregionu Bystřicko (cca 17 prací)
- od září – **zámek Žirovnice – rozšířená expozice Baletky na zámku** – keramika
- září – **autorská výstava Jaromír Krtek** – Coworkové centrum Humpolec, Hradská
- září – **Tvořivé dílničky Adriany Zelené** – Klášter Želiv – pouť
- říjen – **Andělé – Kostel sv. Mikuláše, Humpolec** – velkoformátové obrazy andělů
- listopad – **modelovny ZUŠ** – průběžná prezentace exponátů pro výstavu v Žirovnici – **Advent a Vánoce**
- listopad – **Humpolec očima dětí – MÚ Humpolec**
- prosinec – **Advent a Vánoce** – výstava v komnatách zámku v Žirovnici (Betlémy, adventní a vánoční vazby)
- prosinec – **Tvořivé dílničky Adriany Zelené** – Klášter Želiv
- prosinec – **Divadlo za Komínem Humpolec** – výstava, charitativní dražba a křest Zpěvníku s ilustracemi dětí VO
- leden – **Klášter Pražského Jezulátka Praha – Betlémy** – výstava malby – kolekce

- **Nemocnice Milosrdných bratří Brno** – vítězové soutěže Můj domov (pořádal mikroregion Bystřicko)
- **Křížová cesta** – autorská výstava Jaromír Krtek – Klášter Želiv – představení absolventské práce
- **Virtuální výstava časopis Fragmenty** (Kulturně hospodářská revue Kulturní komise ČR) – byla prezentovaná výstava **Křížová cesta** – absolventská práce Jaromíra Krtky.

VIRTUÁLNÍ GALERIE NA FB A WEBU VO ZUŠ

- **Průběžně v březnu – červnu každý týden v době distančního vzdělávání** kvůli koronavirové karanténě představovány kolekce prací:
 - o **Humpolec očima dětí č. 1 – 5** (aktuální práce i Retro výstavy z archivu), kolekce kresby a grafiky
 - o **Aktuální absolventské práce**
- **Průměrná týdenní návštěvnost na FB cca 400 lidí** (zajímavost: na webu VO ZUŠ 1. den po zveřejnění kolekce byla návštěvnost 320 lidí).
- **Z distančního vzdělávání výstavy z prací z domácího tvoření:** 1/ kytice pro maminku a 2/ volná tvorba.

VEŘEJNÉ PREZENTACE ABSOLVENTSKÝCH PRACÍ:

- Kvůli koronavirové karanténě jsou práce vystaveny online na facebooku a na webu výtvarného oboru

PŘIJETÍ NA UMĚLECKÉ ŠKOLY

- VŠ – přijati 3 žáci
- SŠ – přijati 3 žáci

Všem dětem i rodičům přeji hezké léto, pevné zdraví a děkuji za pomoc při distančním vzdělávání.

*Mgr. Eva Moravcová, učitelka
VO ZUŠ Gustava Mahlera Humpolec*

8SMIČKA OSLAVILA 2. NAROZENINY

Zóna pro umění 8smička 18. dubna 2020 oslavila svoje 2. narozeniny, bohužel se kvůli výjimečné situaci narozeninová oslava musela obejít bez toho nejdůležitějšího – bez vás jako návštěvníků. Část oslav jsme proto přesunuli online a uspořádali vernisáž umělcům z Vysočiny, kteří nás skrze živé vysílání pozvali do svých ateliérů. Za dva roky navštívilo 8smičku 20 430 příchozích, proběhlo 256 akcí a programů a celkem 5 kurzů kresby. Zavítat jste mohli již na 6 výstav, kde bylo přítomno přes 196 umělců. V lednu letošního roku jsme pro veřejnost otevřeli i sbírkovou expozici 7+1: Byt sběratele, která své dveře otevírá každý pátek v 11:30, ve 14:00 a v 16:00. Současně jsme vydali celkem 8 knih, z nichž hned ta úplně první vyhrála Nejkrásnější knihu

ČR za rok 2018 a další tři jsou nominované v letošním ročníku, tak držte palce, ať se nám podaří uspět i tentokrát. Každou sobotu v uplynulých dvou letech, celkem tedy 84x, se konala rodinná výtvarná díla, kde děti společně se svými rodiči tvoří pod vedením lektorů. Celkem jste u nás mohli zhlédnout 22 filmových projekcí nebo se 15x společně s Janou Strejčkovou a Annou Křížovou vydat prozkoumat veřejný prostor v Humpolci v rámci pravidelných Sirén, které houkají vždy první středu v měsíci. Těšíme se na vás a společný třetí rok, potkáme se v 8smičce, v tom černém baráku hned vedle Stromovky. A nezapomeňte, že vstupné bylo, je a vždy bude jen 8 Kč.

*Za zónu pro umění 8smička
Natálie Brzoňová*

PŘIJĎTE SE NADECHNOUT!

Pro lačné příznivce kvalitní hudby a sběratele neopakovatelných zážitků chystáme vysoce energetickou dávku muziky, kterou je po dlouhé době ticha nutno doplnit! Poseďte spolu s námi v komorním prostředí areálu Divadla Za komínem přímo pod širým nebem. Nechte si zvednout náladu a potěšit

duši, máme pro Vás připravené vystoupení Ivy Bittové a jejího syna Antonína Fojta. Toto duo je založeno na inspiraci lidové hudby z Moravy a Slovenska, stejně jako na zvucích přírody. Housle, hlas a elektronika se pojí při improvizaci v jeden souzvuk, v jednu energii a letí do dalek, pryč z reality.

5. června 2020 od 21 hod. – vstupenky jsou již v prodeji na www.divadlozakominem.cz.

V případě velkého zájmu jsme odhodláni zrealizovat hned dva koncerty pro dvakrát sto diváků za sebou (přídavek by začínal už v 19 hodin).

NOC KOSTELŮ – 12. 6. 2020 – HUMPOLEC

Synagoga

16:00 – 20:00 hod – individuální prohlídka
19:15 hod – koncert skupiny DEO GRATIAS

Evangelický kostel

17:00 – 20:00 hod – individuální prohlídka

Kostel sv. Mikuláše

17:00 hod – Adorace
18:00 hod – Mše svatá
19:00 – 20:00 hod – individuální prohlídka

WWW.NOCKOSTELU.CZ

OTEVÍRÁME STROMOVKU

Město Humpolec a MěKIS v Humpolci vás srdečně zvou na zahájení letní sezóny v parku Stromovka

PÁTEK 5. ČERVNA 2020 OD 15:00

- 15:00 Animační program s Milanem Řezníčkem
- 16:00 Dechová hudba Radovanka
- 17:00 Animační program s Milanem Řezníčkem
- 18:00 Bubenická show TAM TAM BATUCADA
- 19:30 Zlee Jazzyky
- 21:00 Kejvavý koně

LETŇÁK

MĚKIS v Humpolci vás zve na

LETNÍ KINO V HUMPOLCI

Zahrada muzea, Dolní náměstí 253

začátek promítání od 21:30, otevřeno hodinu před promítáním

ČERVEN 2020

STAŘÍCI

Pátek 19.6.2020

Čeští filmoví kritici vybrali jako nejlepší film minulého roku road movie Staříci. Hraný debut Ondřeje Provozніка a Martina Duška o pomstě a spravedlnosti získal kromě nejvyššího ocenění také cenu za nejlepší režii a pro herce Jiřího Schmitzera. Z amerického Oregonu přiletěná na pražskou Ruzyň emigrant Vlastimil Reiner (J. Schmitzer), válečný veterán a bývalý politický vězeň. Je mu už hodně přes osmdesát, je připoután na invalidní vozík a do značné míry odkázaný na pomoc ostatních. Proto na něj už na letišti čeká Antonín (L. Mrkvička), dávný kamarád z protikomunistického odboje. Záhy vypjde najevo, že Vlasta přijel do Česka uskutečnit poslední misí svého života. Chce vypátrat a zabít komunistického prokurátora Václava Mráze, kterého porevoluční soudy nedokázaly nebo nechťely za jeho zločiny z 50. let potrestat. Vlastimil přemluví Antonína, aby mu s akcí pomohl. Tonda si vypůjčí od vnuka starou obytnou dodávku a upraví jí tak, aby se v ní mohl Vlasta pohybovat. Oba starci vyrážejí na pro ně velmi obtížnou cestu za odplatou.

Drama / Road movie, Česko / Slovensko, 2019, 92 min

Režie: Martin Dušek, Ondřej Provozník

Hrají: Jiří Schmitzer, Ladislav Mrkvička, Dušan Kaprálik, Michal Suchánek, Přemysl Bureš, Karel Jirák, Marika Procházková, Pavel Batěk, Milena Steinmasslová

JEŽEK SONIC

Pátek 26.6.2020

Schopnost utíkat nejrychleji ze všech na světě (na jakémkoliv světě, v němž se právě vyskytuje) by ježek Sonic bez mrknutí oka vyměnil za opravdového kamaráda. Ze svého lesního útočiště sice chodí navštěvovat dobráckého maloměstského šerifa Toma (James Marsden), ale ten se tak úplně nepočítá, protože si Sonica při jeho rychlosti ještě nestačil všimnout. A Sonic se snaží nezanechávat stopy své přítomnosti, protože ví, že by pak po něm šli. Kdo? Všichni! Jenže i ten nejopatrnější ježek může udělat malou chybu, kterou bylo v jeho případě dočasné vypnutí elektřiny v polovině Ameriky. Bezradná a znepokojená vláda na odhalení příčin kolosálního výpadku nejme nejopatrnějšího génia, lehounce šileného Doktora Robotníka (Jim Carrey). A ten velmi brzy zavěťí Sonicoovu stopu. A Sonic rázem zjistí, že ani nejrychlejší nohy nemusí k úspěšnému útoku stačit, zvlášť když ztratili magické kroužky, které mu umožňovaly rychle cestovat mezi různými světy. Jediný, kdo zná jejich aktuální polohu, je jeho „kámós“, šerif Tom, a ten se do záchrany mimozemského ježka před neúnávným a vynalézavým Doktorem Robotníkem zrovna neženě. Pak si však jako správný ochránce zákona uvědomí, že slabší je třeba bránit, a začnou se dít věci.

Animovaný / Akční / Dobrodružný / Komedie / Rodinný / Sci-Fi
USA / Japonsko, 2020, 100 min
Režie: Jeff Fowler

špičková technika,
devíťmetrové plátno,
pohodlné polstrované posezení,
VIP lehátka, občerstvení.

V případě mokra a zimy
zajistíme sucho a teplo :-)
Podrobný program
na www.infohumpolec.cz
VSTUPNÉ: 80 Kč v předprodeji
(Infocentrum Humpolec)
100 Kč na mžtě

ČERVEN 2020

středa 3.6. 20:00

čtvrtek 4.6. 20:00

• VOLÁNÍ DIVOČINY

Adaptace legendárního románu Jacka Londona přináší dobrodružný příběh odvážného psa a jeho nového přítele v časech zlaté horečky na Klondiku. Hrají: Harrison Ford, Dan Stevens, Omar Sy, Karen Gillan, ... Režie: Chris Sanders.

Vstupné: 100,- Kč

2D dobrodružný USA TITULKY 100 min Falcon

sobota 6.6. 20:00

neděle 7.6. 19:00

• EMMA

Adaptace nesmrtelné romantické klasiky Jane Austenové o dívce, která si tak dlouho zahrávala s city jiných lidí, až sama onemocněla citem nejzákladnějším. Hrají: Anya Taylor-Joy, Bill Nighy, Mia Goth, ... Režie: Autumn de Wilde.

Vstupné: 120,- Kč

2D romantická komedie GB TITULKY 130min CinemArt

středa 10.6. 20:00

⑫ AFRIKOU NA PIONÝRU

Cesta napříč africkým kontinentem na legendárních motorkách Jawa Pionýr.

Hrají: Jawa Pionýr, Marek Slobodník, Martin Kochaník, Marek Duranský, Milan Hurár, Ondrej Hurár.

Režie: Marek Slobodník.

Vstupné: 100,- Kč

2D dokument/road movie Slovensko/ČR 100min Bontonfilm

čtvrtek 11.6. 20:00

sobota 13.6. 20:00

neděle 14.6. 19:00

⑫ BOURÁK

Ulítlá černá komedie o dospělé dceři, která se rozhodne zachránit manželství svých nedospělých rodičů dřív, než půjde celá rodina ke dnu. Scénář napsal Petr Jarchovský.

Hrají: Ivan Trojan, Veronika Marková, Kristýna Boková, Jiří Macháček, Kateřina Winterová, Jiří Šimek, Petra Nesvačilová, Alena Pajtinková, Kryštof Hádek, Jaromír Dulava, Ady Hajdu, Petra Polníšová, Milan Ondřík, Jaroslav Róna, Aleš Najbrt. Režie: Ondřej Trojan.

Vstupné: 130,- Kč

2D komedie ČR 110 min Falcon

středa 17.6. 20:00

čtvrtek 18.6. 20:00

+ POSLOUCHEJ

...hlas, který tě varuje. Příběh mladého páru, který vyráží na výlet, aby jejich vztahu dodali novou energii. Jak ubíhají kilometry, začne jít o život.

Hrají: Kristýna Podzímková, Aleš Bílík, Veronika Lazorčáková, Petr Batěk, Elizaveta Maximová a další. Režie: David Laňka a Martin Müller.

Vstupné: 110,- Kč

2D thriller/psychologický ČR 80 min Bontonfilm

sobota 20.6. 20:00

neděle 21.6. 19:00

⑫ BOURÁK

Vstupné: 130,- Kč

2D komedie ČR 110min Falcon

středa 24.6. 20:00

⑫ KALIFORNSKÝ SEN

Když se rozhodnete jít za svým snem, připravte se, že to může bolet a že po cestě narazíte na spoustu křížovatek. Hvězda série Padesát odstínů Dakota Johnson hledá svůj Kalifornský sen ve stejnojmenné hudební romanci.

Hrají: Dakota Johnson, Tracee Ellis Ross, Kelvin Harrison Jr., Ice Cube, ... Režie: Nisha Ganatra.

Vstupné: 130,- Kč

2D drama/romantický USA 110min CinemArt

čtvrtek 25.6. 20:00

sobota 27.6. 20:00

neděle 28.6. 19:00

úterý 30.6. 20:00

• 3BOBULE

TERMÍN BUDE POTVRZEN DISTRIBUTOREM NA ZÁKLADĚ ROZHODNUTÍ VLÁDY NA KONCI KVĚTNA

Toto je příběh renesance lásky Honzy a Kláry v překrásné krajině jižní Moravy. Vedle manželství řeší, jak pomoci krachujícímu vinařství a zamezit krádežím ve vinicích.

Hrají: Tereza Ramba, Kryštof Hádek, Lukáš Langmajer, Marián Roden, Miroslav Táborský a další. Režie: Martin Kopp.

Vstupné: (ZATÍM NEURČENÉ)

2D komedie ČR 100min Bioscop

Film označený: „+“ do 15 let nepřístupný, „⑫“ do 12 let nevhodné, „•“ přístupný.

STOLNÍ TENIS

Vážení příznivci a ostatní sportovní přátelé oddílu stolního tenisu TJ Jiskra Humpolec, v době psaní toho příspěvku se nacházíme v situaci, kterou nikdo z nás nezažil a kterou bychom chtěli mít co nejdříve za sebou, z ničeho nic přišla studená sprcha v podobě koronaviru. Až budete držet v ruce toto červené číslo, věřím, že situace již bude lepší, vnitřní sportoviště již budou otevřena a my opět staneme za zelenými stoly.

Nyní bych rád trochu zavzpomínal a zároveň vám, vážení čtenáři, přiblížil dobu před 30 a více lety. Krátce bych vám nastínil, v kterých hernách jsme stolní tenis hrávali a v jakých podmínkách jsme tehdy museli existovat. Je tedy pravdou, že v době, o které se zmiňuji, jsme měli pouze „A“ a „B“ družstvo a členská základna oddílu čítala 15 členů. Samostatné tréninky mládeže tehdy z důvodů nedostatečných prostor vůbec nebyly. Několik málo mladých stolních tenistů muselo sbírat zkušenosti od starších kolegů pouze během společných tréninků.

Ted' vám zkusím vyjmenovat, kde všude jsme trénovali a hráli mistrovská utkání. Vystřídali jsme několik míst, kde byly přijatelné světelné podmínky, dostatek místa za stolem a v neposlední řadě teplo, neboť pro stolní tenis byla stanovena teplota v herně 10 °C (nyní je to 15 °C). Využívali jsme tělocvičnu SZeŠ Humpolec, tělocvičnu ZŠ Podhrad (zde jsme působili dvě sezony), malou tělocvičnu v ZŠ Hádkova, dále jsme hráli dvě sezony v předsálí tehdejšího Zálesí a také jsme jednu sezonu

účinkovali v jídelně v ZŠ Hádkova (zde to bylo složité, neboť se museli odklidit stoly a židličky a rovněž chybělo zatemnění).

V době, kdy jsme se konečně dopracovali do dnešní sokolovny, jsme nejdříve po dvě sezony využívali malý sál (dnes je tam hlediště loutkového divadla), poté jsme ho museli uvolnit pro účely loutkového divadla. Dále jsme několik sezon hráli v suterénu sokolovny, tuto hernu nám ovšem oba svazy, jak tehdejší jihočeský krajský, tak pelhřimovský okresní, zakázaly z důvodu nedostatečného místa za stoly a také k tomu přispěl fakt, že se tam staly dva úrazy (rozbití hlavy o topení) a některé oddíly si na tuto hernu na svazech stěžovaly. Dnes se využívá pro neregistrované hráče a částečně pro tréninkové účely, žádné soutěžní zápasy se zde již nehrají.

Když jsme napevno zakotvili ve velkém sále v sokolovně, ani tam nebyly ideální podmínky pro stolní tenis, ale postupem času se vše vylepšovalo (zatemnění, světelné podmínky...). Rovněž došlo k nákupu devíti nových stolů, což přispělo k tomu, že můžeme realizovat kvalitní tréninky i pro mládež. Oddíl čítá v dnešní době 74 členů (z toho cca 20 seniorů a 24 mládežníků) a v mistrovských soutěžích ho reprezentuje devět týmů. Velký dík patří městu Humpolci, které nám naše sportování v prostorách sokolovny umožňuje s tím, že nemusíme platit pronájem. Jak už jsem v některém z minulých čísel uváděl, mnoho oddílů v našem sportu tuto nespornou výhodu nemá a musí si pronájem herny platit.

Josef Pouliček

SOUTĚŽE DOSPĚLÝCH BYLY UKONČENY, MLÁDEŽ SI MUSÍ JEŠTĚ POČKAT

Výkonný výbor svazu národní házené v pondělí 4. května 2020 v rámci telekonference rozhodl ukončit všechny ligové soutěže dospělých, všechny výsledky odehraných zápasů anuloval a v nejvyšších soutěžích se nebude pro sezónu 2019/2020 udělovat titul Mistr České republiky. Dále nařídil jednotlivým oblastním soutěžním komisím, aby stejným způsobem ukončily a zanulovaly výsledky ve všech oblastních soutěžích dospělých, které

mají ve své působnosti. Oddíly mohou do sezóny 2020/2021 přihlásit družstva do těch soutěží, ve kterých hrála v sezóně 2019/2020. Toto znamená, že pro naše družstva žen, mužů „A“ a mužů „B“ letošní sezóna skončila. Jiné stanovisko však výkonný výbor svazu národní házené zaujmul k soutěžím mládeže. Zde toto ponechal na oblastních soutěžních komisích, aby dle aktuální situace samy rozhodly jakým způsobem se soutěže mládeže

v sezóně 2019/2020 dohrají, případně ukončí. Nutné je však, aby každá oblast určila postupující družstva v jednotlivých kategoriích na Mistrovství České republiky 2020 a na Pohár České republiky 2020. V jihomoravské oblasti, kde působí naše mládežnická družstva starších žákyň, mladších žákyň „A“,

mladších žákyň „B“ a mladších žáků je v současné době naplánováno několik variant dle aktuálního vývoje restriktivních opatření od dohrání těchto soutěží turnajovým způsobem až po ukončení soutěží a vyhlášení konečných tabulek po odehrané podzimní polovině soutěží.

DÁLE VÝKONNÝ VÝBOR SVAZU NÁRODNÍ HÁZENÉ ROZHODL:

- Mezikrajské zápasy ČECHY – MORAVA v kategoriích žen, mužů, juniorek a juniorů, které se původně měly uskutečnit v závěru tohoto týdne, proběhnou pokud to bude možné o víkend 3.-4. října 2020 v Bakově nad Jizerou. Zde je pravděpodobné, že do reprezentačního družstva Moravy se dostane náš brankář Jaroslav Barták.
- Superpohár mládeže 2020, což jsou jednodenní turnaje oblastních výběrů v jednotlivých mládežnických kategoriích, které se měly původně odehrát koncem tohoto týdne v Praze a ve středních Čechách, byl pro letošní rok zrušen, zde se očekávala účast našich starších i mladších žákyň v rámci výběrů jihomoravské oblasti.
- Mistrovství České republiky 2020 a Pohár České republiky 2020 v kategoriích mládeže, které se měly původně odehrát v měsíci červnu se v těchto termínech neuskuteční, jsou zatím odloženy a počítá se, že pokud to bude možné, tak proběhnou začátkem měsíce září, zde to mají nadějně po podzimní polovině rozehrané naše družstva starších i mladších žákyň.
- Finále Zimní ligy v kategoriích dorostu 2020 a Zimní halová Mistrovství České republiky 2020 v kategoriích žactva, která nemohla proběhnout ve druhé polovině března jsou odložena na listopad a prosinec, zde již naše družstvo mladších žákyň má zajištěnu účast.

Více informací na www.jiskrahumpolec.hys.cz.

Stanislav Vošický

Z RODINNÉ A SPOLEČENSKÉ KRONIKY

BLAHOPŘÁNÍ

*Když uvidím konvalinku,
vzpomenu si na maminku.
Krásná něžná květinka?
To je moje maminka.*

Dne 28. května 2020 oslavila své 85. narozeniny naše maminka, babička, prababička a teta **Andělka Kadičová z Humpolce**.

Do dalších let hodně lásky, pohody, optimismu a hlavně moc zdraví přeje celá rodina. Velkou pusou posílá Tobík, Adélka a Kateřinka.

Jindřich Rázek pětáosmdesátníkem

„Skautem jednou, skautem navždy,“ říkají junáci a Junák – český skaut, středisko Orlík Humpolec, z.s. je pyšné, že má ve svém středu důkaz o platnosti tohoto hesla.

Osmého května tohoto roku oslavila své, jen stěží uvěřitelné, pětáosmdesáté narozeniny legenda našeho střediska, bratr **Jindřich Rázek**. Náš Jindra – duší i tělem skaut, vodák, tenista a hlavně báječný člověk – stál u dvojího znovuzrození humpoleckého skautingu (1968 a 1990), jemuž věnoval kus svého života. Jindro, děkujeme ti a z celého srdce ti přejeme pevné zdraví, spokojenost, radost a k tomu všemu i velkou porci humoru. Vždyť kdo jiný naplňuje více osmý bod skautského zákona „Skaut je veselý mysl“ než ty? Za celé středisko ti blahopřeje Tomáš Horký – Horymír, vůdce oddílu Kmene dospělých.

BLAHOPŘÁNÍ Z PETROVIC

Nejstarší občanka Petrovic, paní **Marie Krčilová**, oslavila 10. května 2020 krásné 92. narozeniny. U příležitosti tak významného životního jubilea přišli paní Marii poblahopřát s kyticí, malým dárkem a s přáním hodně a hodně zdraví i štěstí do dalších mnoha roků zástupci Osadního výboru Petrovice.

V Petrovicích oslavil své krásné 85 narozeniny pln elánu pan **Jiří Kotecký**. Narozeniny

měl sice již koncem března, ale v důsledku koronaviru mu přišli opožděně poblahopřát zástupci Osadního výboru Petrovice až nyní s kyticí a malým dárkem a s přáním hlavně hodně a hodně zdraví, štěstí do dalších mnoha roků. Předseda OV, jak je v Petrovicích zvykem, oběma oslavenčům vyhrával v místním rozhlase, aby se také spoluobčané dozvěděli o této události.

Josef Bloudek, předseda OV Petrovice

ÚMRTÍ

JUDr. Vlastimil Krejča z Prahy	*12. 6. 1925	† 16. 4. 2020
Miluška Strádalová z Humpolce	*1. 4. 1926	† 17. 4. 2020
Božena Závišková z Humpolce	*11. 8. 1932	† 21. 4. 2020
Zdeněk Sedlák z Bystré	*5. 4. 1931	† 21. 4. 2020
Ivan Staněk z Humpolce	*23. 10. 1953	† 23. 4. 2020
Marie Pechová z Humpolce	*23. 1. 1933	† 27. 4. 2020
Iveta Krupičková z Jiřic	*19. 12. 1975	† 28. 4. 2020
František Kryštůfek z Humpolce	*26. 8. 1939	† 29. 4. 2020
Josef Šikýř z Nové Včelnice	*9. 4. 1950	† 29. 4. 2020
Josef Vlček z Humpolce	*19. 2. 1958	† 8. 5. 2020
Jiřina Krčilová z Humpolce	*8. 2. 1934	† 8. 5. 2020
Jaroslava Kotrbáčková z Humpolce	*27. 4. 1933	† 9. 5. 2020
Emilie Janoušková z Lohenic	*22. 6. 1946	† 11. 5. 2020
Věra Nováková z Kejžlice	*4. 8. 1939	† 12. 5. 2020

VZPOMÍNKA

*Tvůj hlas se ztratil, úsměv vítr vzal.
Jen vzpomínku na tebe,
drahý tatínku, si nám zanechal.*

Dne 7. června 2020 uplyne 24 let, kdy nás opustil tatínek a dědeček pan **František Bělohávek** z Vilémova. Stále vzpomínají dcery Alena a Zdena s rodinami.

25. června 2020 to bude jeden rok, co nás opustil pan **Jaroslav Ťoukálek**. S láskou a smutkem vzpomíná manželka, syn, dcery, vnoučata a pravnučka.

„Nic není cennějšího než zdraví a čas.“

Jistě by vám to všem připomněl můj muž **Jindřich Neomytka**. Dne 26. června 2020 tomu bude pět let, kdy tu není s námi. Vzpomeňme prosím. Jarmila Neomytková s rodinou.

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

NOVÁ ŠKODA FABIA a OCTAVIA
nyní s cenovou výhodou 80.000,- Kč

ŠKODA
SIMPLY CLEVER

Humpolec, tel.: 565 502 411
Pelhřimov, tel.: 565 333 671
Havlíčkův Brod, tel.: 569 408 011
prodej@auto-racek.cz

AUTO RACEK®
www.auto-racek.cz